Dosarul nr. 2-19382/2021

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

Dispozitivul hotărârii a fost pronunţat
la data de 4 martie 2024 *municipiul Chişinău*

Judecătoria Chişinău, sediul Centru
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul *Eugenia Culinca*
Grefier *Aurelia Cemîrtan*

examinând în şedinţă de judecată publică, cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de ***** şi ***** către Întreprinderea cu Capital Străin „Reforma Art" Societate cu Răspundere Limitată, fondatoarea serviciului media audiovizual de televiziune „Jurnal TV", cu privire la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale,

a c o n s t a t a t :

Argumentele părţilor

La data de 10 august 2021, ***** şi ***** au înaintat în Judecătoria Chişinău, sediul Centru cerere de chemare în judecată împotriva lui Întreprinderea cu Capital Străin „Reforma Art" Societate cu Răspundere Limitată, fondatoarea serviciului media audiovizual de televiziune „Jurnal TV" (ÎCS „Reforma-Art" SRL, „Jurnal TV") cu privire la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale.

În motivarea cererii de chemare în judecată, în fapt, reclamanţii au menţionat că, în emisiunea „Jurnalul săptămânii", prin difuzarea investigaţiei „Averi şi interese ascunse la IP Dubăsari", s-au relatat fapte cu privire la îmbogăţirea ilegală din contrabandă cu ţigări, escrocherii şi fapte de corupţie a doi ofiţeri de investigaţii ai Inspectoratului de poliţie Dubăsari.

Au indicat reclamanţii că, chiar de la începutul emisiunii, angajaţii Jurnal TV au venit cu acuzaţii în adresa lor, precum că s-ar fi îmbogăţit pe căi ilegale din contrabandă cu ţigări, escrocherii şi fapte de corupţie, fapte care nu au suport faptic şi aduc atingere onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale.

Au remarcat reclamanţii că, în investigaţia menţionată nu este explicat şi nici indicat că autorii materialului jurnalistic presupun faptul îmbogăţirii ilicite şi că această îmbogăţire a survenit ca urmare a contrabandei, escrocheriilor şi actelor de corupţie pe care le comit, dar declară faptele ca certe şi constatate. Au fost aduse învinuiri cu privire la comportamentul ilegal şi imoral al acestora, fără a fi respectat principiul respectării vieţii private şi de familie, principiul prezumţiei nevinovăţiei şi fără a susţine cu dovezi faptele expuse. Totodată, în cadrul investigaţiei au fost publicate imagini cu înscrisuri care fac referire la datele cu caracter personal privind starea de sănătate, viaţa privată şi de familie, categorii speciale de date cu caracter personal, învinuiri penale, fără a indica sursa acestora şi fără a avea acordul în scris a persoanei.

Cu referinţă la poziţia lui *****, partea reclamantă a menţionat că, acesta activează în cadrul IP Dubăsari din 3 decembrie 2008, deţinând diferite funcţii de execuţie şi conducere. Pe perioada activităţii sale în cadrul IP Dubăsari, s-a aflat în concediu de îngrijire a copilului pentru perioadele 26.05.2015 - 30.09.2016, 24.03.2017 - 18.01.2019. În funcţia de Şef al Serviciului de investigare a fraudelor economice a Secţiei investigaţii infracţiuni a IP Dubăsari a fost numit în luna iulie a anului 2020, în mod de promovare în serviciu prin ordinul angajatorului - şefului IGP şi nu la dorinţa şefului IP Dubăsari, precum este relatat în material.

Despre relatările, precum că, „sursele" indică despre faptul solicitării frecvente a concediilor, menţionează că aflarea în concediu a angajatului cu statut special din cadrul MAI

este reglementat exhaustiv de prevederile art. 40 al Legii Nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne. Astfel, modul de acordare, termenele de acordare şi procedura este reglementată de lege şi acte subordinate acesteia. în lumina celor expuse, funcţionarul nu poate decide asupra modului de acordarea concediului de odihnă, paternal, de studii, ş.a.m.d., plecarea fiind dispusa prin ordinul emanat de angajator sau reprezentantul acestuia. Declară reclamantul ***** că, aflarea în concediu ordinar anual a fost una legală, iar dacă concediile în care s-a aflat au fost incomode factorilor de decizie, aceştia urmau să se expună prin refuz. Cu privire la concediile medicale în care s-a aflat comunică că, acestea au survenit urmare a fărădelegilor comise în adresa lui, menite să-l determine să părăsească funcţia deţinută şi să stopeze documentarea cazurilor de contrabandă şi altor fapte ilicite asupra cărora planează o bănuială rezonabilă că sunt protejate de factorii de decizie ai MAI, IGP şi inclusiv IP Dubăsari.

La capitolul reducerii funcţiilor şi refuzului de a accepta funcţia propusă notează că, în legătură cu modificarea statelor de organizare operate în baza Ordinului MAI ***** din 19 ianuarie 2021 Cu privire la modificarea Ordinului MAI nr. ***** şi Ordinului IGP nr. ***** din 22 ianuarie 2021, funcţia de Şef al Serviciului de investigare a fraudelor economice al IP Dubăsari a fost redusă.

Astfel, în corespundere cu prevederile art. 33 alin.(2) din Legea privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, transferul funcţionarului public cu statut special urma să se face într-o funcţie echivalentă cu cea deţinută sau într-o funcţie de nivel inferior la cererea scrisă a funcţionarului. Similar, potrivit pct.9 alin.(1) al Regulamentului cu privire cu privire la ocuparea funcţiilor publice cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului pentru punerea în aplicare a prevederilor Legii nr.288 din 16 decembrie 2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 460 din 22 iunie 2017, transferul funcţionarului public cu statut special presupune numirea acestuia într-o funcţie vacantă din cadrul aceleiaşi autorităţi administrative/instituţii sau din altă autoritate administrativă/instituţie a Ministerului Afacerilor Interne: transfer care se face într-o funcţie publică cu statut special echivalentă cu funcţia deţinută de acesta sau într-o funcţie de nivel inferior, la cererea scrisă a funcţionarului, cu respectarea prevederilor Regulamentului cu privire la evoluţia în carieră a funcţionarilor publici cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Prin urmare, încălcând prevederile legii şi actelor subordonate acesteia, la data de 15 martie 2021, i-a fost propusă funcţia de inspector de sector, care pe departe nu a fost una echivalentă faţă de cea deţinută. Chiar şi aceasta funcţie a fost propusă din contul unui angajat care se află în concediul de îngrijire a copilului, în acest mod, la revenirea la serviciu a persoanei aflate în concediu urma să fie indisponibilizat. Drept consecinţă, la data de 15 martie 2021, a solicitat acordarea termenului de preavizare, în conformitate cu legislaţia în vigoare, şi a identificat o funcţie vacantă în cadrul IP Dubăsari, pe care a considerat-o analogică celei reduse, fapt pentru care a depus două cereri de transfer la funcţia dată. Cu toate acestea, prin derogare de la legislaţia în vigoare, factorii de decizie ai IP Dubăsari ilegal au supus funcţia solicitată pentru transfer concursului, proces prin care au blocat accesul la ea.

Ulterior, fiind totuşi numit în funcţie, în conformitate cu prevederile Ordinului IGP ***** ef din 6 mai 2021, la data de 7 mai 2021, fără a respecta procedura prealabilă prescrisă de Codul administrativ, prin Ordinului IGP nr. 193 ef a fost anulat transferul în funcţia identificată. Urmare a cauzelor penale ilegal instrumentate, hărţuielilor şi anchetelor de serviciu la care a fost supus în nenumărate rânduri, stare de sănătate s-a înrăutăţit şi la indicaţiile medicilor a plecat repetat în concediu medical, fără a cunoaşte despre intenţiile conducerii IGP, după cum este menţionat în reportaj.

Mai menţionează că, în intervalul de timp indicat, fără a ţine însă cont de prevederile art. 86 alin. (2) al Codului muncii şi art.38 alin. (5) al Legii Nr. 288 din 16.12.2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, Şeful IGP, ***** ilegal l-a concediat din cadrul organelor afacerilor interne, cu toate că a fost sesizat prin cereri prealabile şi cereri de solicitare a suspendării ordinelor aflate în procedură de contestare în contencios administrativ.

În sensul faptelor invocate în investigaţie cu privire la suspendarea accesului la secret de stat, reporterii Jurnal TV au declarat că, funcţionarii publici vizaţi după suspendare nu sunt în drept să desfăşoare un şir de acţiuni în raport cu atribuţiile de serviciu. Acest lucru este un fals şi nu corespunde realităţii şi a creat iluzia faptului că reclamanţii nu îşi execută atribuţiile de serviciu.

Mai mult ca atât, jurnaliştii au declarat că legea obligă transferul funcţionarilor la altă funcţii, fapt care e un fals cras fără suport faptic.

Declară reclamantul ***** că, în conformitate cu prevederile art. 27 alin. (1) lit. a) a Legii nr. 245/2008 cu privire la secretul de stat, i-a fost suspendat accesul la secret de stat urmare a atribuirii calităţii de învinuit în cauza penală nr.*****. În conformitate cu prevederile aceluiaşi act normativ, funcţionarul cu statut special urmează a fi transferat la o altă funcţie (care nu necesită accesul la secret de stat) doar în cazul în care accesul la secretul de stat a fost încetat. Subliniază că, suspendarea nu presupune încetarea acestui drept, fapt care vine să confirme principiul prezumţiei nevinovăţiei a persoanei. În cazul când cauza penală care a stat la baza suspendării accesului a fost clasată, funcţionarul public este în drept să-şi reia activitatea. Astfel, în cazul transferului la altă funcţie a funcţionarului public, drept urmare a suspendării accesului la secret de stat, angajatului i se lezau un şir de drepturi inclusiv pecuniare. Menţionează că, conducerea IP Dubăsari a încercat în nenumărate rânduri să-i înlăture din funcţie, invocând faptele relatate supra şi încercând ilegal de ai destitui.

Cu privire la falsurile relatate de jurnalişti notează reclamantul ***** că, nu a vândut nici o maşină la preţul de 336492 lei. Unicul mijloc de transport de care dispune cu drept de proprietate membrii familiei acestuia este cel relatat în declaraţia depusă, de model Honda CR-V, pe care l-a achiziţionat după ce s-a căsătorit în anul 2010. Nu a achiziţionat pe perioada ultimului an patru apartamente în municipiul Chişinău. Toate bunurile imobile care îi aparţin împreună cu membrii familiei sale sunt indicate în declaraţie cu menţiunea costului acestora şi anului în care au fost achiziţionate. Astfel apartamentul cu suprafaţa de 138 m.p. are suprafaţa de facto de 125 m.p., diferenţa reprezentând terasa nelocuibilă. Acesta a fost achiziţionat prin contract de investiţii a reconstrucţiei unui bloc vechi cu nr. 84-M din 23 iulie 2015 cu SC „Ultraconstruct” SRL cu acordurile anexe la el.

Remarcă faptul că jumătate din costul apartamentului a fost trecut în contul companiei în baza contractului de preluare a datoriei nr. 1 din 28 ianuarie 2015 dintre SC „Ultraconstruct” SRL, SC „Vis Construct Grup” SRL şi reclamant. În ordinea celor expuse SC „Vis Construct Grup” SRL şi-a transferat obligaţia de a construi imobilul către SC „Ultraconstruct” SRL, pe care şi-a asumat-o conform contractului de investiţie a reconstrucţiei blocului de locuit cu nr. 1-T din 9 iunie 2011 şi pe care nu a executat-o. În concluzie, reclamantul ***** menţionează că, apartamentul indicat supra a fost achiziţionat treptat de către familia lui, în perioada anilor 2011- 2018, fiind accesat un credit şi întocmit contractul de ipotecă nr. 4306 din 5 iulie 2011, fiind asigurată obligaţia executării contractului prin gajarea casei de locuit individuale care aparţine cu drept de proprietate părinţilor săi.

Toate cele expuse sunt confirmate prin actele indicate în original şi factura fiscală, care adevereşte încasarea în conturile întreprinderii a preţului bunului imobil care reprezintă şi valoarea acestuia, în sumă de 999007,00 MDL.

Al doilea imobil declarat fals de reporteri drept apartament, reprezintă în sine o încăpere separată, aflat în acelaşi bloc de locuit în care se află şi apartamentul, care are suprafaţa nelocuibilă de şase metri şi reprezintă în sine o debara. Acesta a fost achiziţionată prin contractul privind investirea capitalului privat în reconstrucţia unui bloc locativ şi construcţia încăperii nelocative cu nr. 8 din 10 decembrie 2017 cu SC „Ultraconstruct" SRL, la valoarea de 12420 MDL.

Declară că, familia sa nu are în proprietate alte bunuri imobile. Astfel informaţia distribuită despre alte două imobile din sectorul Botanica şi unul de pe strada Ismail din municipiul Chisinău sunt false. În acest sens menţionează că, în apartamentul din strada Teilor, a locuit circa zece ani în chirie, fapt care poate fi confirmat de proprietarii acestuia. Apartamentul din strada Ismail aparţine părinţilor acestuia şi a fost achiziţionat de aceştia prin contract de investiţie, la care nu a participat financiar.

Consideră că, publicarea actului perfectat, în contextul asigurării unor drepturi ale mamei sale derivate din contractul de investiţie confirmă încă odată că, la serviciu sau în perioada indicată a fost filat neoficial sau cineva a accesat calculatorul de serviciu, pe care l-a utilizat la perfectarea cererii.

Cu referire la viza de domiciliu declarată de jurnalişti drept fictivă şi obţinută de ilegal, în contextul necesităţii traversării frontierei administrative cu regiunea transnistreană, declară că, la fel, este un fals. În acest sens a menţionat că, viza de domiciliu pe adresa indicată (adresa existentă şi la moment) a fost atribuită la data de 15 noiembrie 2007, la momentul când şi-a întemeiat o familie. Astfel, familia (soţia şi copii) nu au locuit pe adresa indicată. La momentul perfectării a fost respectată modalitatea acordării acesteia, fiind prezent la organul de resort proprietarul imobilului, cu cartea de imobil corespunzătoare.

Cu privire la necesitatea obţinerii vizei de domiciliu explică că era necesară pentru a avea modalitatea de a utiliza autoturismul care se afla la evidenţă organelor de resort din regiunea transnistreană, având în vedere că legiuitorul a făcut excepţie de la regula impusă utilizatorilor cu autovehicule cu numere transnistrene pentru locuitorii din Varniţa.

Consideră că, dacă ar fi să ne conducem de raţionamentul invocat de reporteri şi sursele acestora, precum că, fiecare persoană care nu locuieşte la adresa unde îşi are domiciliu, dispune de un domiciliu fictiv, atunci majoritatea cetăţenilor Republicii Moldova dispun de domicilii fictive dat fiind faptul că acestea dispun de vize de domiciliu în România la care nu locuiesc sau după caz stau în chirie sau se află peste hotarele ţării.

Cu referire la cauzele penale în care a fost atras în calitate de învinuit, pornite de Procuratura raionului Dubăsari şi Procuratura Anticorupţie informează că cauzele penale au fost instrumentate ilegal fără a avea la bază o încălcare a normelor de drept.

Atrage atenţia instanţei că, *de facto* instrumentarea acestora a fost solicitată în ambele cazuri de angajaţii SPIA a MAI cu derogări de la legislaţie şi fără a avea la bază un suport faptic. Acestea sunt în legătură de cauzalitate cu documentarea unor acţiuni ilegale săvârşite de către ofiţerii de investigaţii, dar care cu implicarea Procuraturii raionului Dubăsari nu au finalizat cu pornire unei urmări penale pe cazul dat.

Cu referinţă la poziţia lui *****, partea reclamantă a indicat că, acesta activează în cadrul IP Dubăsari din luna octombrie a anului 2014, deţinînd funcţii de execuţie şi conducere. În funcţia de Şef al Secţiei investigaţii infracţiuni a IP Dubăsari a fost numit în luna ianuarie a anului 2019, prin promovare în serviciu prin ordinul angajatorului (şeful IGP) şi nu la dorinţa şefului IP Dubăsari precum este relatat în material.

Despre relatarea precum că „sursele" indică despre faptul solicitării frecvente a concediilor, menţionează reclamantul ***** că, aflarea în concediu a angajatului cu statut special din cadrul MAI este reglementat exhaustiv de prevederile art. 40 al Legii Nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor

Interne. Astfel, modul de acordare, termenele de acordare şi procedura este reglementată de lege şi acte subordonate acesteia. Prin urmare, funcţionarul nu poate decide asupra modului de acordare a concediului de odihnă, paternal, de studii, ş.a.m.d., în aşa fel, plecarea funcţionarului este dispusa prin ordinul pentru efectiv semnat de angajator sau reprezentantul acestuia. Declară reclamantul că aflarea în concediu ordinar anual a fost una legală, iar dacă concediile în care s-a aflat au fost incomode factorilor de decizie urmau să se expună prin refuz încălcându-i drepturile, cum au mai făcut-o.

Cu referire la cele invocate în investigaţie cu privire la suspendarea accesului la secret de stat, reporterii Jurnal TV au declarat că funcţionarii publici vizaţi după suspendare nu sunt în drept să desfăşoare un şir de acţiuni în raport cu atribuţiile de serviciu. Acest lucru este un fals şi nu corespunde realităţii şi a creat iluzia faptului că ***** şi ***** nu îşi desfăşoară atribuţiile de serviciu. Mai mult ca atât jurnaliştii au declarat că legea obligă transferul funcţionarilor la altă funcţii, fapt care e un fals cras fără suport faptic. În conformitate cu prevederile art. 27 alin. (1) lit. a) al Legii nr. 245/2008 cu privire la secretul de stat, i-a fost suspendat accesul la secret de stat urmare a atribuirii calităţii de învinuit în cadrul cauzei penale nr. 2020138015. În conformitate cu prevederile aceluiaşi act normativ, funcţionarul cu statut special urmează a fi transferat la o altă funcţie (care nu necesită accesul la secret de stat) doar în cazul în care accesul la secretul de stat a fost încetat. Subliniază că suspendarea nu presupune încetarea acestui drept, fapt care vine să confirme principiul prezumţiei nevinovăţiei a persoanei. Astfel în cazul când cauza penală care a stat la baza suspendării accesului a fost clasată, funcţionarul public este în drept să-şi reia activitatea. Iar, în cazul transferului la altă funcţie a funcţionarului public, drept urmare a suspendării accesului la secret de stat, angajatului i se lezau un şir de drepturi inclusiv pecuniare.

Cu privire la falsurile relatate de jurnalişti notează că, nu deţine în proprietatea familiei sale nici un parc auto, cum s-a menţionat în reportaj, în afară de două mijloace de transport cu care circulă membrii familiei sale, fapt ce poate fi verificat cu uşurinţă, având în vedere că unele maşini din cele descrise nu i-au aparţinut niciodată personal sau membrilor familiei sale, şi nu cunoaşte cui aparţin aceste maşini la momentul de faţă.

Mai evidenţiază faptul că, nu deţine împreună cu membrii familiei sale decât un apartament şi un loc de parcare, care sunt declarate corespunzător în declaraţiile de avere şi interese. Alte bunuri imobile în municipiul Chişinău nu deţine şi nici nu au deţinut, nu cunoaşte cine sunt proprietarii bunurilor imobile indicate în reportaj.

Cu referire la cauzele penale pornite de Procuratura raionului Dubăsari şi Procuratura Anticorupţie, în care a avut calitate de învinuit, informează ***** că acestea au fost instrumentate ilegal, fără a avea la bază o încălcare a normelor de drept. Concretizează că, de facto instrumentarea acestora a fost solicitată în ambele cazuri de angajaţii SPIA a MAI cu derogări de la legislaţie şi fără a avea la bază vreun temei legal. Toate acestea sunt legate de depistarea şi documentarea transportării ilicite din regiunea transnistreană a unui lot impunător de ţigări fără marcă de acciz, cu implicarea unor angajaţi ai SPIA al MAI care au escortat lotul în cauză şi au coordonat livrarea acestora, care însă nu au Consideră că acest fapt denotă că angajaţii SPIA se răfuiesc cu ofiţerii care şi-au exercitat calitativ atribuţiile, iar conducerea IGP, MAI şi IP Dubăsari asigură înlăturarea din funcţii în contextul activării nestingherite de mai departe a schemelor protejate.”

În continuarea, partea reclamantă a indicat că urmare a faptului că circumstanţele expuse în investigaţia jurnalistică nu se bazau pe un substrat factologic, purtau un caracter defăimător şi permiteau identificarea persoanelor vizate, falsurile difuzate de Jurnal TV au atentat la imaginea, onoarea, demnitatea şi reputaţia profesională acestora, cât şi la dreptul la respectare vieţii lor private, astfel fiind aduse atingeri valorilor ocrotite de Lege, pricinuidu-le prejudicii atât materiale cât şi morale.

Urmare a faptului că, în realizarea investigaţiei nominalizate, jurnaliştii de la postul de televiziune Jurnal TV, au încălcat principiul prezumţiei nevinovăţiei şi au permis să fie aduse acuzaţii fără să se ofere posibilitatea învinuiţilor să-şi exprime punctul de vedere după principiul *audiatur altera pars* pentru fiecare capăt de acuzare.

***** şi ***** au invocat inclusiv şi încălcarea de către postul de televiziune a prevederilor pct. 77 şi pct. 85 ale Regulamentului privind conţinuturile audiovizuale, art. 14 al Codului serviciilor media audiovizuale şi art. 27 al Legii nr.64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, şi anume : obligaţia mass-media de a oferi persoanelor vizate în investigaţii a dreptului la replica. Explică că, Jurnal TV nu a reacţionat nici într-un mod la solicitarea din 29 iunie 2021, înregistrată în secretariatul SC „Reforma Art" SRL, deşi cadrul normativ obliga furnizorul de servicii media să comunice, în termen de 5 zile, în scris, solicitantului fie ziua şi ora executării acţiunilor pretinse în cadrul dreptului la replică, fie motivul refuzului.

În aceiaşi ordine de idei, reclamanţii au indicat că, postul de televiziune „Jurnal TV " a realizat operaţiuni de prelucrare a datelor cu caracter personal în mod ilegal - în absenţa consimţământului subiectului de date cu caracter personal, contrat art. 5 alin. (1) al Legii privind protecţia datelor cu caracter personal nr. 133 din 08.07.2011.

Afirmă reclamanţii că, pârâtul la difuzarea reportajului a utilizat suficiente elemente pentru ca aceştea să poată fi uşor identificaţi în mediul social.

Consideră că publicarea acestui „reportaj de investigaţii" a avut loc într-o manieră contrară normelor Codului deontologic al jurnalistului din Republica Moldova, în special pct. 4.1, 4.2, 4.4.

Reclamanţii indică că cele descrise supra demonstrează fără echivoc că acţiunile cumulative ale pârâtului au fost realizate cu abateri grave de la prevederile legale şi principiile unanim recunoscute în materia profesiei de jurnalist, ca urmare, fiind afectată inclusiv si reputaţia profesională a reclamanţilor. În contextul celor descrise, le este foarte dificil să-şi exercite în continuare atribuţiile în organele de poliţie, dat fiind faptul că au fost defăimaţi prin prezentarea falsă al acestora şi prin prezentarea lor ca poliţişti corupţi, escroci şi contrabandişti.

În motivarea cuantumului solicitat pentru repararea prejudiciului moral, reclamanţii au făcut trimitere la art. 16 alin. (1) şi (8), art. 1423 alin. (1) Codul civil, în corelaţie cu art. 10 alin. (4) al Legii cu privire la libertatea de exprimare, remarcând că, reportajul difuzat de postul de televiziune „Jurnal TV", le-a cauzat suferinţe psihice grave, prin atentarea la astfel de valori nepatrimoniale ca onoarea, demnitatea, reputaţia profesională, inviolabilitatea vieţii personale şi de familie. Au învederat şi faptul că informaţia răspândită are un caracter ofensator de cel mai înalt grad şi care a stârnit reacţii negative şi jignitoare la adresa acestora, astfel că viaţa lor este însoţită de bârfe, de opinii preconcepute eronate din partea societăţii şi cu un risc extrem de a fi prejudecăţi în viitor.

Reclamanţii şi-au exprimat dezacordul faţă de faptul că, contrar tuturor normelor legale şi bunului simţ, reportajul marca Jurnal TV a dus inevitabil la stigmatizarea acestora în mediul social şi profesional, aceştia au început să fie dispreţuiţi, judecaţi şi criticaţi.

În temeiul art. 8, 10 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului; art. 7 din Convenţia europeană cu privire la televiziunea transfrontalieră din 5 mai 1989; art. 4, 32 (2), 34 alin.(4) Constituţia Republicii Moldova; art. 166, 167 din Codul de procedură civilă; art. 2-4, 7, 10, 12, 14-15, 16, 30-33 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010; art.3, 5, 10 din Legea privind protecţia datelor cu caracter personal nr. 133 din 8.07.2011; art. 4-9,15-16,18,21,24,28 din Regulamentul privind conţinuturile audiovizuale, adoptat prin Decizia CCA nr. 61/2019 din 30.12.2019; art. 11,13-14 din Codul serviciilor media audiovizuale; Hotărârii Plenului Curţii Supreme de Justiţie cu privire la aplicarea legislaţiei despre apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale a persoanelor fizice şi juridice, nr. 8 din 9.10.2006; Hotărârii Plenului Curţii Supreme de Justiţie cu privire la aplicarea de către instanţele de

judecată a legislaţiei ce reglementează repararea prejudiciului moral, nr. 9 din 9.10.2006; Hotărârii Plenului Curţii Supreme de Justiţie cu privire la practica aplicării de către instanţele de judecată a unor prevederi ale Legii cu privire la libertatea de exprimare, nr. 7 din 24.12.2012, cu trimitere la jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, reclamanţii au solicitat:

- obligarea Jurnal TV la dezminţirea relatărilor false şi defăimătoare răspândite în privinţa ***** şi ***** prin difuzarea investigaţiei „Averi şi interese ascunse la IP Dubăsari" (00:00 min – 18:53 min) şi redifuzată conform grilei de emisie, cu titlu de ştire în cadrul buletinelor informative ale postul de televiziune „Jurnal TV";
- prezentarea lui ***** şi ***** a scuzelor publice pentru răspândire în spaţiu public a informaţiei false şi defăimătoare;
- încasarea din contul Jurnal TV în beneficiul lui ***** şi ***** a câte 100000 iei pentru fiecare în calitate de prejudiciu moral;
- încasarea din contul Jurnal TV în beneficiul lui ***** şi ***** a tuturor cheltuielilor judiciare (taxa de stat şi asistenţa juridică).

Reprezentantul pârâtei ÎCS „Reforma-Art" SRL, „Jurnal TV", avocatul Dumitru Pavel, prin referinţă depusă a exprimat dezacordul cu acţiunea înaintată de reclamanţi, solicitând să fie respinsă ca neîntemeiată.

În susţinerea poziţiei părţii pârâte s-a invocat faptul că, reclamanţii au pretenţii la enunţurile şi afirmaţiile exponenţii diferitor autorităţi ale statului, dar şi care se conţin în acte oficiale emanate de aceste autorităţi.

Cu referire la cauzele penale, reprezentantul pârâtei observă că însăşi reclamanţii în textul acţiunii indică existenţa mai multor ordonanţe, încheieri ale instanţelor de judecată, ş.a., din care reiese că cele reproduse în reportaj forma la acea etapă obiectul unor dosare penale, proceduri disciplinare, în cadrul cărora reclamanţii aveau statut de învinuiţi sau bănuiţi.

Consideră partea pârâtă că, instanţa de judecată urmează să ţină cont de prevederile art. 8 lit. b) şi c) din Legea cu privire la libertatea de exprimare, dar şi cele statuate de Curtea Supremă de Justiţie, în Hotărârea Plenului nr. 7 din 25 decembrie 2012 cu privire la practica aplicării de către instanţele de judecată a unor prevederi ale Legii cu privire la libertatea de exprimare.

Astfel, constatând că afirmaţiile reproduse din actele de procedură, din comunicatele oficiale expuse de organul de urmărire penală, ce rezidă din rezultatele unor anchete penale şi/sau disciplinare aflate în derulare şi care reies din acte oficiale ale căror dezminţire se solicită, nu aparţin Jurnal TV şi aceste informaţii se bucură de imunitate specială, este imperios necesară încetarea procesului.

În cazul examinării cauzei în fond, reprezentantul pârâtei a atras atenţia instanţei că, nici una din afirmaţii nu poate fi catalogate ca fiind lezantă şi necorespunzătoare adevărului, acestea fiind combătute prin circumstanţe de fapt la care fac referire tot reclamanţii, dar şi reies din mai multe acte procesuale anexate.

A reiterat că, în reportaj sunt reproduse declaraţiile unor terţi, exponenţi ai autorităţilor de stat şi de drept, care direct indică la reclamanţi ca fiind persoane implicate în acţiuni ilegale, cu statut clar în cadrul acelor cauze penale, disciplinare şi administrative.

Cu referire la insinuările reclamanţilor că nu a fost comunicată poziţia lor, reprezentantul pârâtei indică că este un fals vădit, dat fiind că în conţinutul reportajului au fost difuzate de mai multe ori poziţia acestora atât telefonic, cât şi prin filmare nemijlocită, fiindu-le solicitată părerea asupra fiecărei probleme elucidate, aceştia având posibilitatea de a informa sau confirma cale informaţii.

A remarcat reprezentantul pârâtei că, informaţiile referitoare la bunurile şi averile reclamanţilor, exponenţi ai instituţiilor publice, sunt publicate pe site-ul Autorităţii Naţionale de Integritate, de unde au fost preluate de reporter şi supuse unei analize. A accentuat că, în

perioada realizării reportajului, averile reclamanţilor erau obiect de cercetare la ANI, fiind emis actul de constatare din 10 mai 2022 în privinţa lui *****, la depunerea unei sesizări şi actul de constatare din 9 iunie 2022, în privinţa lui *****, prin care s-a constatat încălcarea regimului juridic al declarării averii.

Într-o altă ordine de idei, partea pârâtă consideră că urmează să se ia în vedere că informaţiile reportajului s-au referit la activitatea profesională a reclamanţilor ca şi exponenţi ai unor instituţii de stat, în cadrul cărora activau, astfel că fiind certă netemeinicia acţiunii, în condiţiile în care legea stabileşte că persoana cu funcţie publică poate fi supusă unei critici mai largi.

În susţinerea poziţiei sale, partea pârâtă a mai relatat că, reclamanţii nu au demonstrat în nici un fel că informaţia constituie o relatare cu privire la fapte şi este în esenţă falsă, dar nici că judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient, astfel neonorându-şi obligaţia procesuală impusă prin lege.

În ce priveşte repararea prejudiciului moral, reprezentantul pârâtei a notat că, pretinsa lezare a drepturilor reclamanţilor nu se datorează faptului mediatizării situaţiei acestora prin expunerea informaţiilor despre procedurile penale, disciplinare sau administrative intentate de autorităţile statului în privinţa lor, ci de faptul că ei erau investigaţi în cadrul acestor investigaţii.

Consideră că repararea eventualelor prejudicii pentru atragerea ilegală la răspundere se face în cadrul unor alte proceduri, unde respondent, pârât nu poate fi postul Jurnal TV.

Sub acest aspect, în temeiul art. 28 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, solicită partea pârâtă să fie respinsă ca neîntemeiată şi pretenţia privind încasarea sumei despăgubirii pentru prejudiciu moral.

În şedinţă de judecată, reclamanţii ***** şi *****, şi reprezentanta acestora, avocata Natalia Moloşag, au susţinut argumentele de fapt şi de drept invocate în cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acţiunii.

Reprezentantul pârâtei, avocatul Dumitru Pavel, în şedinţă de judecată, a pledat pentru respingerea acţiunii înaintate de reclamanţi, ca neîntemeiată.

Aprecierea instanţei de judecată

Studiind cererea de chemare în judecată şi înscrisurile anexate, audiind explicaţiile participanţilor la proces prezenţi în şedinţa de judecată, examinând probele administrate întru dovedirea celor invocate şi raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează speţa, instanţa de judecată consideră necesar de a admite parţial cererea de chemare în judecată din considerentele ce urmează.

În acord cu prevederile art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă, *orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.*

În conformitate cu art. 16 Cod civil, *apărarea dreptului civil se face, în condiţiile legii, prin: a) recunoaşterea dreptului; b) restabilirea situaţiei anterioare încălcării dreptului şi suprimarea acţiunilor prin care se încalcă dreptul sau se creează pericolul încălcării lui; c) constatarea sau, după caz, declararea nulităţii actului juridic; d) declararea nulităţii actului emis de o autoritate publică; e) impunerea la executarea obligaţiei în natură; f) autoapărare; g) repararea prejudiciului patrimonial şi, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial; h) încasarea dobânzii de întârziere sau, după caz, a penalităţii; i) rezoluţiunea sau modificarea contractului; j) neaplicarea de către instanţa de judecată a actului ce contravine legii emis de o autoritate publică; k) alte căi prevăzute de lege. Metodele de apărare prevăzute la alin.(1) pot fi invocate dacă sunt întrunite condiţiile stabilite de lege şi, după caz, de actul juridic pentru aplicarea acestora.*

Art. 166 alin. (1) al Codului de procedură civilă statuează că, *oricine pretinde un drept împotriva unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenţei sau inexistenţei unui drept trebuie să depună în instanţa competentă o cerere de chemare în judecată.*

În baza art. 121 din Codul de procedură civilă*, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului,* iar, art. 122 din Codul de procedură civilă prevede că*, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.*

În temeiul art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă, *la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.*

Reieşind din prevederile normelor legale sus-citate, instanţei de judecată îi revine rolul să stabilească definitiv circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei şi obiectul probaţiunii pentru a se convinge de veridicitatea lor.

Din materialul probator al cauzei rezultă că, la data de 26 iunie 2020, începând cu orele 19.00, pe postul de televiziune „Jurnal TV”, fondatoarea căreia este ÎCS „Reforma Art” SRL, în emisiunea „Jurnalul săptămânii” a fost difuzată investigaţia „Averi şi interese ascunse la IP Dubăsari”.

După cum rezultă din înscrisurile prezentate de reclamanţi, la data 29 iunie 2021, ***** şi ***** au adresat către postul de televiziune Jurnal TV cerere cu privire la acordarea dreptului la replică (f.d. 34, vol. I).

Având în vedere faptul că, pârâta nu a răspuns la cerere, reclamanţii au adresat o plângere în adresa Consiliului Audiovizualului, iar în rezultatul examinării acesteia, prin decizia nr. 31/198 din 23 august 2021, *ICS „Reforma Art” SRL, fondatoarea postului de televiziune „Jurnal TV”, a fost sancţionată cu avertizare publică, pentru încălcarea prevederilor art. 13 alin. (4) din Codul serviciilor media audiovizuale.* În conformitate cu prevederile art. 84 alin. (11) şi (12) din Codul serviciilor media audiovizuale, a fost obligată ICS „Reforma Art” SRL să difuzeze textul sancţiunii în 48 de ore de la data adoptării deciziei privind aplicarea sancţiunii, sonor şi/sau vizual, de cel puţin 3 ori, în orele de maximă audienţă, din care o dată în principalul program audiovizual de ştiri, în cazul serviciilor media audiovizuale generaliste şi/sau de ştiri: „Consiliul Audiovizualului a sancţionat cu avertizare publică postul de televiziune „Jurnal TV” pentru încălcarea prevederilor art. 13 alin. (4) din Codul serviciilor media audiovizuale, conform cărora: „În cadrul programelor audiovizuale de ştiri, pentru care exactitatea şi corectitudinea sunt esenţiale, relatările trebuie să provină din surse sigure, suficient documentate sub aspect factologic, cu o abordare credibilă şi imparţială a evenimentelor, cu reflectarea echilibrată a diferitor opinii”.

Prin hotărârea Judecătoriei Chişinău, sediul Rîşcani din 30 octombrie 2023, instanţa de contencios administrativ a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de ÎCS „Reforma Art” SRL către Consiliul Audiovizualului, terţi ***** şi ***** cu privire la anularea deciziei Consiliului Audiovizualului nr. 31/198 din 23 august 2021 şi decizia Consiliului Audiovizualului nr. 34/208 din 15 septembrie 2021, emise în privinţa ÎCS „Reforma Art” SRL, titulara postului Jurnal TV.

Instanţa de judecată mai reţine că, la data de 16 iulie 2021, nefiind de acord cu informaţiile difuzate de Jurnal TV, respectând prevederile art. 15 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, ***** şi ***** au înaintat o cerere prealabilă, prin care au solicitat

dezminţirea informaţiei false şi defăimătoare, cu prezentarea scuzelor publice (f.d. 35-37), însă cerinţele acestora au rămas fără răspuns.

Reclamanţii ***** şi *****, înaintând prezenta acţiune în instanţă, au invocat că prin răspândirea informaţiei difuzate în cadrul emisiunii enunţate le-au fost lezate onoarea, demnitatea şi reputaţia profesională, solicitând dezminţirea informaţiilor false şi defăimătoare, prezentarea scuzelor publice pentru răspândirea acestor informaţii, cu repararea prejudiciului moral cauzat reclamanţilor prin răspândirea informaţii.

Prin prisma articolului 241 Cod de procedură civilă, instanţa de judecată va soluţiona cauza în limita pretenţiilor formulate.

Cu titlul de cadrul legal relevant speţei, instanţa de judecată învederează cele statuate în Convenţia pentru apărarea Drepturilor Omului şi a libertăţilor fundamentale la art. 10, Constituţia Republicii Moldova în art. 28, art. 32, Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, art. 43 din Codul civil, Codul deontologic al jurnalistului din Republica Moldova.

Astfel, în art. 10 din Convenţia pentru apărarea Drepturilor Omului şi a libertăţilor fundamentale este prevăzut că, *Orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie şi libertatea de a primi sau a comunica informaţii ori idei fără amestecul autorităţilor publice şi fără a ţine seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societăţile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare. Exercitarea acestor libertăţi ce comportă îndatoriri şi responsabilităţi poate fi supusă unor formalităţi, condiţii, restrângeri sau sancţiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea naţională, integritatea teritorială sau siguranţa publică, apărarea ordinii şi prevenirea infracţiunilor, protecţia sănătăţii, a moralei, a reputaţiei sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informaţiilor confidenţiale sau pentru a garanta autoritatea şi imparţialitatea puterii judecătoreşti.*

Libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esenţiale ale unei societăţi democratice, una dintre condiţiile primordiale ale evoluţiei sale şi ale dezvoltării fiecărei persoane. Sub rezerva art. 10§2 din Convenţie, aceasta este valabilă nu numai în ceea ce priveşte „informaţiile" sau „ideile" acceptate ori considerate drept inofensive sau indiferente, ci şi pentru cele care rănesc, şochează sau neliniştesc: acest lucru este impus de pluralism, toleranţă şi mentalitate deschisă, fără de care nu există o „societate democratică".

Astfel cum este consacrat la art. 10 din Convenţie, libertatea de exprimare este însoţită de excepţii care necesită totuşi o interpretare strictă, iar necesitatea de a o restrânge trebuie stabilită în mod convingător [a se vedea, printre altele, Handyside împotriva Regatului Unit, 7 decembrie 1976, pct. 49, seria A nr. 24; Editions Plon împotriva Franţei, nr. 58148/00, pct. 42, CEDO 2004-IV; şi Lindon, 18Otchakovsky-Laurens şi July împotriva Franţei (MC), nr. 21279/02 şi 36448/02, pct. 45, CEDO 2007-IV].

Pe de altă parte, Curtea a subliniat în numeroase rânduri rolul esenţial pe care îl joacă presa într-o societate democratică. Deşi nu trebuie să depăşească anumite limite, în special în ceea ce priveşte protecţia reputaţiei şi a drepturilor altora, presei îi revine sarcina de a comunica, respectându-şi obligaţiile şi responsabilităţile, informaţii şi idei cu privire la toate problemele de interes general. La funcţia sa, care constă în diseminarea informaţiilor şi ideilor referitoare la astfel de probleme, se adaugă dreptul publicului de a le primi. În caz contrar, presa nu ar putea juca rolul său indispensabil de „câine de pază" [Bladet Tromsø şi Stensaas împotriva Norvegiei (MC), nr. 21980/93, pct. 59 şi 62, CEDO 1999-III, şi Pedersen şi Baadsgaard, citată anterior, pct. 71]

În acord cu art. 28 din Constituţia Republicii Moldova, *Statul respectă şi ocroteşte viaţa intimă, familială şi privată.*

În conformitate cu art. 32 din Constituţia Republicii Moldova, *oricărui cetăţean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum şi libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil. Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie. Sînt interzise şi pedepsite prin lege contestarea şi defăimarea statului şi a poporului, îndemnul la război de agresiune, la ură naţională, rasială sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial, la violenţă publică, precum şi alte manifestări ce atentează la regimul constituţional.*

Articolul 43 Cod civil statuează că, î*n condiţiile legii, orice persoană fizică are dreptul la viaţă, la sănătate, la integritate fizică şi psihică, la libera exprimare, la nume, la onoare, demnitate şi reputaţie profesională, la propria imagine, la respectarea vieţii intime, familiale şi private, la protecţia datelor cu caracter personal, la respectarea memoriei şi corpului său după deces, precum şi la alte asemenea drepturi recunoscute de lege. Aceste drepturi sunt insesizabile şi inalienabile.*

Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare dă explicaţii la următoarele semnificaţii: *defăimare* – răspândire a informaţiei false care lezează onoarea, demnitatea şi/sau reputaţia profesională a persoanei;

răspândire a informaţiei – proces de transmitere a informaţiei către alte persoane (cel puţin către o persoană, exceptând persoana lezată);

informaţie – orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet şi/sau imagine;

fapt – eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiţii concrete de loc şi timp şi a cărui veridicitate poate fi dovedită;

judecată de valoare – opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea faţă de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit;

judecată de valoare fără substrat factologic suficient – judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate;

informaţie despre viaţa privată şi de familie – orice informaţie, inclusiv imagine, privind viaţa familială, viaţa la domiciliu, corespondenţa şi conţinutul ei, sănătatea şi defectele fizice, orientarea şi viaţa sexuală, precum şi comportamentul persoanei, în condiţiile în care persoana contează, în mod rezonabil, pe intimitate;

mass-media – mijloc de informare în masă, tipărit sau electronic, precum şi jurnalistul;

investigaţie jurnalistică – cercetare rezonabilă a faptelor de către mass-media pentru realizarea unui material jurnalistic;

dezminţire – infirmare a relatărilor defăimătoare cu privire la fapte care nu corespund realităţii;

replică – răspuns al persoanei lezate la opiniile exprimate într-un material răspîndit de mass-media;

scuze – declaraţie prin care persoana îşi exprimă regretul pentru injurie sau pentru informaţii despre viaţa privată şi de familie.

Conform art. 3 alin. (1) alin. (2) din aceeaşi Lege, o*rice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi şi de a comunica fapte şi idei. Libertatea de exprimare protejează atât conţinutul, cât şi forma informaţiei exprimate, inclusiv a informaţiei care ofensează, şochează sau deranjează.*

Art. 7 alin. (1)-(4) din Lege stipulează că, o*rice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei sale profesionale lezate prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Persoana lezată prin răspîndirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informaţia cumulează următoarele condiţii: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informaţie. Persoana care se consideră lezată în*

modul stabilit la alin. (2) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat. Persoana lezată prin răspândirea unor judecăţi de valoare poate fi restabilită în drepturi dacă judecăţile de valoare cumulează următoarele condiţii: a) nu se bazează pe un substrat factologic suficient; b) au un caracter defăimător; c) permit identificarea persoanei vizate de informaţie. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin. (4) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, sau publicarea unei replici, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat.

În acest sens, instanţa de judecată reţine că, prin cadrul legal menţionat, legislatorul consfinţeşte garanţiile juridico-civile de apărare a drepturilor personale nepatrimoniale ale persoanelor fizice şi juridice la onoare, demnitate şi reputaţie profesională.

Onoarea persoanei fizice reprezintă aprecierea socială a acesteia din partea societăţii, iar demnitate este autoaprecierea din partea persoanei a calităţilor sale morale.

Afirmaţiile care lezează onoarea, demnitatea sunt acelea care nu corespund realităţii şi discreditează onoarea, demnitatea persoanei în opinia publică sau în opinia unor persoane din punctul de vedere al respectării legilor, principiilor morale ale societăţii.

Reputaţia profesională reprezintă reflectarea calităţilor profesionale ale persoanei în conştiinţa socială, însoţită de aprecierea pozitivă a societăţii.

Potrivit jurisprudenţei CtEDO, reputaţia persoanei fizice face parte din dreptul la respectul vieţii private (cauza Petrenco c. Moldovei, hotărîrea din 30 martie 2010). Iar, libertatea de exprimare reprezintă unul din fundamentele esenţiale ale societăţii democratice care asigură dezvoltarea ei şi autorealizarea fiecărei persoane (Iladyside către Regatul Unit, 07.12.1976, §49).

Mai mult decât atât, legislatorul diferenţiază 3 tipuri de lezare a onoarei, demnităţii sau reputaţiei profesionale care cad sub incidenţa acestuia: a) răspândirea relatărilor false cu privire la fapte; b) răspândirea judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient; şi c) injuria.

Fiecare tip prezintă diferenţieri în regimul de apărare a persoanei lezate de această informaţie. Răspunderea juridică pentru răspândirea relatărilor false cu privire la fapte se poate exercita prin două mijloace: 1) rectificarea sau dezminţirea informaţiei; 2) repararea prejudiciului moral şi material cauzat.

Aşadar, în speţă, urmează a fi stabilită existenţa unui echilibru între respectarea dreptului la libertatea de exprimare şi a dreptului la apărarea onoarei, demnităţii şi a reputaţiei profesionale.

După cum a fost constatat, reclamanţii invocă faptul că, pârâta a furnizat informaţii false şi defăimătoare precum că, aceştia s-ar fi îmbogăţit pe căi ilegale din contrabandă cu ţigări, escrocherii şi fapte de corupţie, au un comportament ilegal şi imoral, astfel admiţând ingerinţă în viaţa privată şi de familie, dar şi încălcarea prezumţiei de nevinovăţie, făcând referire la unele învinuiri penale în derulare.

În conformitate cu art. 24 alin. (1)-(3) din Legea cu privire la libertatea de exprimare, *Reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pârâtul a răspândit informaţia; b) informaţia îl vizează şi este defăimătoare; c) informaţia constituie o relatare cu privire la fapte şi este în esenţă falsă; sau d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; e) existenţa şi cuantumul prejudiciului cauzat. Pârâtul trebuie să dovedească următoarele: a) informaţia nu este defăimătoare şi/sau nu îl vizează pe reclamant; b) informaţia constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; c) la momentul răspândirii informaţiei, deşi a luat toate măsurile de diligenţă, nu putea şti că prin acţiunile sale contribuie la răspândirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient; d) informaţia răspândită este de interes public. În cazurile ce vizează restrângerea libertăţii de exprimare, refuzul pârâtului de a dezvălui un secret profesional sau sursa de informare nu constituie temei suficient pentru admiterea acţiunii.*

În cadrul dezbaterilor judiciare s-a dovedit cu certitudine că, relatarea contestată a fost răspândită de ÎCS „Reforma Art" SRL, fondatoarea serviciului media audiovizual de televiziune

„Jurnal TV”, în emisiunea „Jurnalul săptămânii” din 26 iunie 2021 (https://www.jurnaltv.md/news/33f5d92cbf06fb9d/index.html) şi îi vizează pe reclamanţii ***** şi *****.

În cadrul şedinţei de judecată, atât reclamanţii, cât şi reprezentanta acestora, au susţinut că informaţia contestată este în esenţă falsă şi defăimătoare.

Aşa fiind, un element necesar a fi probat de către reclamanţii ***** şi ***** este că relatările cu privire la cele difuzate sunt în esenţă false, iar de obligaţia pârâtei este de a demonstra caracterul veridic al acestora că, la momentul răspândirii informaţiei deşi a luat toate măsurile de diligenţă, nu putea şti că prin acţiunile sale contribuie la răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, că informaţia răspândită este de interes public şi că informaţia nu este defăimătoare.

În conformitate cu art. 117 alin. (1), alin. (2) Cod de procedură civilă, *probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experţilor.*

Conform art. 118 alin. (1), (3) din Codul de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.*

Din textul art.130 alin. (1), (2), (3) Cod procedură civilă, rezultă că, *instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.*

Pe cauza de faţă, reclamanţii au negat îmbogăţirea ilegală din acte de contrabandă cu ţigări, escrocherii şi fapte de corupţie, aşa cum a fost relatat în emisiunea televizată.

Instanţa consideră că, acuzaţiile privind pretinsele fapte de îmbogăţire ilicită şi corupţie ale reclamanţilor sunt grave şi susceptibile să afecteze exercitarea atribuţiilor sale de serviciu şi să le prejudicieze reputaţia, în condiţiile în care partea pârâtă nu a prezentat probe care să confirme că reclamanţii au fost recunoscuţi vinovaţi de săvârşirea unor acţiuni infracţionale.

Pentru a dovedi că, informaţia contestată este falsă, reclamanţii au prezentat certificate de cazier judiciar (f.d. 222-223, vol. I), prin care se confirmă că, ***** şi ***** nu sunt înscrişi în Registrul informaţiei criminalistice şi criminologice a Republicii Moldova.

Este important de accentuat că, orice persoană învinuită (acuzată) a fi săvârşit o infracţiune este prezumată nevinovată atâta timp cât şi vinovăţia sa nu a fost stabilită (dovedită) într-un proces public cu asigurarea garanţiilor necesare apărării dovedită.

Articolul 12 din Legea cu privire la libertatea de exprimare prevede că, *orice persoană acuzată de săvârşirea unei infracţiuni sau contravenţii este prezumată nevinovată până când vinovăţia sa va fi dovedită în mod legal printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă. Autorităţile publice şi persoanele care le reprezintă sunt obligate să respecte dreptul la prezumţia nevinovăţiei şi să se abţină de la orice comentarii care ar sugera că persoana este vinovată de comiterea infracţiunii sau contravenţiei. Organele de urmărire penală nu pot face declaraţii publice cu privire la vinovăţia persoanei puse sub învinuire, cu excepţia susţinerii învinuirii în instanţa de judecată. Persoanele care nu reprezintă autorităţile publice şi nu pot*

influenţa în niciun fel derularea procesului intentat, inclusiv mass-media, au dreptul să-şi exprime opinia privind vinovăţia unei persoane cu condiţia ca: a) din contextul exprimării să reiasă clar că până la momentul dat nu există o hotărâre judecătorească irevocabilă de condamnare a persoanei respective;

b) din contextul exprimării să reiasă clar că este vorba de opinii, şi nu de fapte confirmate;

c) faptele pe care se bazează comentariile privind vinovăţia unei persoane şi calitatea procesuală a acesteia să fie expuse cu precizie.

La rândul său art. 212 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală statuează că, *materialele urmăririi penale nu pot fi date publicităţii decât cu autorizaţia persoanei care efectuează urmărirea penală şi numai în măsura în care ea consideră că aceasta este posibil, cu respectarea prezumţiei de nevinovăţie, şi ca să nu fie afectate interesele altor persoane şi ale desfăşurării urmăririi penale în condiţiile Legii nr. 133 din 8 iulie 2011 privind protecţia datelor cu caracter personal.*

Prin urmare, instanţa admite ca întemeiate obiecţiile părţii reclamante privind divulgarea în emisiunea difuzată a unor informaţii din actele procedurale fără autorizarea persoanei care efectuează urmărirea penală. Astfel, la min. 2.04 din emisiune, se face referire la constatările făcute în actul emis de acuzator în procesul penal, iar reprezentantul pârâtei în şedinţă de judecată nu a prezentat probe care ar confirma autorizaţia persoanei care efectua urmărirea penală pentru a da publicităţii constatările din actele procesuale.

De altfel, instanţa de judecată retine că, partea reclamantă întru confirmarea celor invocate a prezentat instanţei ordonanţa procurorului raionului Dubăsari din 18 octombrie 2017 privind scoaterea de sub urmărire penală a lui *****, din motiv că acţiunile acestuia nu întrunesc latura obiectivă a infracţiunii prevăzute de art. 249 alin. (2) lit. b) Cod penal (f.d. 225-227, vol. I); ordonanţa procurorului din Procuratura Anticorupţie din 11 februarie 2022, prin care ***** a fost scos de sub urmărire penală, din motivul că, fapta nu întruneşte elementele infracţiunii prevăzute de art. 324 Cod penal (f.d. 228-234, vol. I), ordonanţa procurorului din Procuratura Chişinău din 31 mai 2022, prin care ***** a fost scos de sub urmărire penală, din motivul că fapta nu întruneşte elementele infracţiunii prevăzute de art. 30, 190 alin. (2) lit. d) Cod penal (f.d. 235-236, vol. I), ordonanţa procurorului din Procuratura Chişinău din 31 mai 2022, prin care ***** a fost scos de sub urmărire penală, din motivul că fapta nu întruneşte elementele infracţiunii prevăzute de art. 30, 190 alin. (2) lit. d) Cod penal (f.d. 240-243, vol. I), care au fost menţinute prin actele judecătoreşti emise în rezultatul plângerilor depuse de reprezentanţii IP Dubăsari (f.d. 237-239, 244-250, vol. I).

Instanţa de judecată apreciază critic trimiterile făcute de reprezentantul pârâtei la cele constatate de Autoritatea Naţională de Integritate a Republicii Moldova, în actele de constatare din 10 mai 2022 şi 9 iunie 2022, cu privire la încălcările regimului juridic al declarării averii şi intereselor personale, admise de ***** şi *****, având în vedere că, acesta au fost emise de autoritatea competentă la o dată ulterioară difuzării informaţiei relatate în emisiunea din 26 iunie 2021.

În continuare, instanţa menţionează că, în temeiul art. 20 alin. (4) din Legea presei nr. 243 din 26 octombrie 1994, obligaţiile jurnalistului decurg din legislaţia în vigoare, din prezenta lege şi din etica profesională.

Potrivit pct. 1.1. din Codul deontologic al jurnalistului al Republicii Moldova, jurnalistul este persoana fizică, angajată sau neangajată într-o instituţie mass-media, care se ocupă cu regularitate de una sau mai multe activităţi, precum: colectarea informaţiei de interes public din orice sursă relevantă, redactarea şi editarea acesteia sub orice formă - text, fotografie, înregistrare video şi/sau audio, desen, grafică etc., cu scopul diseminării publice prin intermediul mass-media.

În pct. 2.1., pct. 2.2., pct. 2.7. din acelaşi Cod se arată că, jurnalistul colectează informaţie în mod etic şi legal. În colectarea informaţiei de interes public jurnalistul se asigură de fiecare

dată că între drepturile sale şi drepturile persoanelor vizate în produsele sale mediatice există un echilibru rezonabil. Jurnalistul întreprinde demersuri pentru a colecta informaţii din surse credibile şi citabile. Jurnalistul pune la îndoială orice informaţie colectată.

Prin prisma celor citate supra, se conchide că jurnalistul trebuie să acţioneze cu bună-credinţă, potrivit obligaţiilor şi responsabilităţilor inerente exercitării libertăţii de exprimare.

În această ordine de idei, instanţa apreciază critic alegaţiile părţii pârâte aduse în apărarea sa, în ceia ce priveşte reproducerea celor redate de exponenţii autorităţilor de stat cu privire la intentarea procedurilor penale, disciplinare şi administrative, or, după cum rezultă din înregistrările video şi audio prezentate de reclamanţi, acestea constituie relatarea unor fapte existente la acel moment, prezentate de angajaţii postului de televiziune Jurnal TV, în cumul cu opiniile şi judecăţile de valoare lipsite de substrat factologic.

Astfel, de rând cu altă informaţie difuzată, în investigaţia postului de televiziune Jurnal TV s-a făcut referire la obţinerea, în anul 2020, de către ***** a unui venit în mărime de 336492 lei din înstrăinarea unui automobil, informaţie pe care cel din urmă o consideră falsă.

Contrar prevederilor art. 24 alin. (2), reprezentantul pârâtei nu a dovedit faptul înstrăinării de către ***** a unui automobil, cu obţinerea unui venit în mărime de 336492 lei, dar şi achiziţionarea în perioada de referinţă a patru apartamente, după cum este relatat în investigaţie, în circumstanţele în care în ultima declaraţie de avere şi interese, acesta indică un apartament şi o altă avere imobiliară, pe lângă trei terenuri.

Nu au fost combătute de partea pârâte nici afirmaţiile reclamantului ***** privind prezentarea informaţiei false în ceia ce priveşte deţinerea de către familia acestuia a unui parc auto, după cum s-a menţionat în reportaj, dar şi două apartamente care nu se regăsesc în declaraţia de avere şi interese a reclamantului *****.

Făcând referire la unele surse din anturajul reclamanţilor, care au oferit informaţia difuzată, pârâta nu a depus suficientă diligenţă pentru a dovedi cele furnizate de aceste surse, nu au fost prezentate instanţei acte care ar veni în confirmarea veridicităţii acestei informaţii.

În situaţia din speţă, pârâta a avut obligaţia şi responsabilitatea de a verifica veridicitatea faptelor despre reclamanţi înainte de a fi difuzate, or, în conformitate cu art. 24 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, pârâta este obligată să demonstreze că relatările despre faptele contestate nu sunt false, sarcină care nu a fost îndeplinită de către pârâtă la caz.

În atare circumstanţe, instanţa de judecată apreciază ca fiind neîntemeiată poziţia părţii pârâte precum că, sarcina probaţiunii a fost distorsionată şi impusă pârâtei, în condiţiile în care în temeiul art. 24 alin.(2) lit. a) din Legea nr.64/2010, anume pârâtul trebuie să dovedească că, informaţia nu este falsă şi defăimătoare, precum şi/sau că, nu îl vizează pe reclamant.

La aprecierea caracterului defăimător al informaţiei contestate, instanţa de judecată va lua în consideraţie întregul conţinutul al emisiunii, care relatează în esenţa sa despre pretinsa îmbogăţire a reclamanţilor pe căi ilegale, dar şi cu privire la activitatea reclamanţilor în cadrul organului de poliţie, cu referire la unele aspecte ale vieţii private ale acestora.

Instanţa de judecată mai reţine şi tonul emisiunii, aceasta fiind difuzată într-o manieră care a atribuit reclamanţilor fapte condamnabile de societate, astfel provocând un val de reacţii negative şi jignitoare din partea urmăritorilor postului de televiziune.

Este de reţinut că, pârâta şi-a fundamentat poziţia sa de apărare prin aceea că, reclamanţii ***** şi ***** sunt persoane cu funcţii publice şi trebuie să fie cu mult mai toleranţi la criticile în adresa lor, având în vedere că informaţiile reportajul se refereau la activitatea acestora.

În acest context, instanţa de judecată consideră relevante prevederile art. 3 alin. (3) şi alin. (4) din Legea cu privire la libertatea de exprimare, care statuează că, *exercitarea libertăţii de exprimare poate fi supusă unor restrângeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea naţională, integritatea teritorială sau siguranţa publică, pentru a apăra ordinea şi a preveni infracţiunile, pentru a proteja sănătatea şi morala,*

reputaţia sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informaţii confidenţiale sau pentru a garanta autoritatea şi imparţialitatea puterii judecătoreşti. Restrângerea libertăţii de exprimare se admite doar pentru protejarea unui interes legitim prevăzut la alin. (3) şi doar în cazul în care restrîngerea este proporţională cu situaţia care a determinat-o, respectîndu-se echilibrul just dintre interesul protejat şi libertatea de exprimare, precum şi libertatea publicului de a fi informat.

După cum rezultă din dispoziţiile legale citate, legea prevede trei condiţii pentru restrângerea libertăţii de exprimare: restrângerea să fie prevăzută de lege, să urmărească unul sau mai multe din scopurile indicate în acest aliniat şi să fie necesară într-o societate democratică.

La caz, instanţa va reţine ca întemeiate argumentele reclamanţilor aduse în susţinerea poziţiei sale, potrivit cărora restrângerea libertăţii de exprimare este dictată de dreptul de a fi protejată viaţa privată a reclamanţilor, dar şi a membrilor familiilor lor, în circumstanţele în care în cadrul reportajului au fost făcute publice înscrisuri ce conţin date cu caracter personal, inclusiv a apropiaţilor săi, poze cu domiciliile acestora, acte din cauze penale pendinte.

În această ordine de idei, raportând cerinţele testului de proporţionalitate şi anume: a) contribuţia la o dezbatere de interes general – la caz manifestată prin faptul că a fost expusă faţă de persoane cu funcţie publică, b) notorietatea persoanelor vizate şi obiectul reportajului – la caz, reclamanţii fiind reprezentanţi ai organelor de poliţie, c) natura şi conţinutul discursului şi impactul potenţial al acestuia – la caz, informaţia vizează inclusiv şi viaţa privată a reclamanţilor.

În atare condiţii de drept, instanţa învederează că, ţinând seama de marja de apreciere de care dispune atunci când pune în balanţă interese divergente, se concluzionează că reclamanţilor le-au fost aduse atingere inclusiv şi a dreptului la viaţa privată, ingerinţa fiind una disproporţională în raport protecţia juridică a art.10 CEDO, prin urmare acţiunea înaintată în constatarea dreptului la onoarea, reputaţia profesională şi demnitate urmează a fi admisă drept una întemeiată.

Instanţa de judecată îşi întemeiază concluzia privind disproporţionalitatea ingerinţei în viaţa privată prin faptul că, deşi reclamanţii ***** şi ***** sunt persoane asimilate publice prin funcţia deţinută potrivit legii, dezbaterea publicaţiei prezintă o informaţie de interes public, totuşi natura, conţinutul şi impactul emisiunii atestă relatări privind viaţa privată a acestora reflectate în conţinutul publicaţiei.

Întreaga argumentaţie duce cu evidenţă la concluzia că, informaţia adusă publicului larg de către pârâtă prin difuzarea investigaţiei „Averi şi interese ascunse la IP Dubăsari", este falsă şi defăimătoare, în situaţia în care reclamanţii au argumentat aceste elemente, însă pârâta nu a prezentat instanţei probe, ce ar demonstra că, informaţiile sale cu privire îmbogăţirea reclamanţilor pe căi ilegale, din contrabandă cu ţigări, escrocherii şi fapte de corupţie este veridică şi nu este defăimătoare.

Astfel, având în vedere faptul că informaţia adusă publicului larg de către pârâtă prin difuzarea investigaţiei „Averi şi interese ascunse la IP Dubăsari", este falsă şi defăimătoare, fapt care contravine normelor de conduită generală acceptate într-o societate democratică, care în consecinţă discreditează personalitatea reclamanţilor, cu înjosirea onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale, reprezentând, în sine o intervenţie în viaţa privată a ultimilor, instanţa concluzionează asupra temeiniciei cerinţelor înaintate de ***** şi ***** cu privire la obligarea dezminţirii relatărilor false şi defăimătoare, răspândite în privinţa lui ***** şi *****, prin difuzarea investigaţiei „Averi şi interese ascunse la IP Dubăsari" (00:00 min - 18:53 min) şi redifuzată conform grilei de emisie, cu titlu de ştire în cadrul buletinelor informative ale postului de televiziune „Jurnal TV", cu prezentarea scuzelor publice.

Din conţinutul art. 29 al Legii cu privire la libertatea de exprimare reiese că, *instanţa de judecată va acorda o compensaţie de natură să aducă satisfacţie persoanei lezate. La stabilirea cuantumului compensaţiei pentru prejudiciul moral, acordată persoanei fizice, instanţa de judecată va lua în consideraţie caracterul şi gravitatea suferinţelor fizice şi psihice cauzate reclamantului, caracterul informaţiei răspândite, gradul de răspândire a informaţiei, personalitatea reclamantului, reputaţia pârâtului, gradul de vinovăţie a pârâtului, consecinţele răspândirii informaţiei defăimătoare, starea materială a reclamantului şi cea a pârâtului, publicarea rectificării, dezminţirii sau acordarea dreptului la replică până la depunerea cererii de chemare în judecată şi alte circumstanţe importante pentru examinarea cauzei. Se acordă compensaţie pentru prejudiciul moral cauzat persoanei publice doar în cazul în care persoana publică a fost defăimată cu rea-credinţă. Compensaţia pentru prejudiciul moral se acordă persoanei juridice doar dacă răspândirea informaţiei i-a periclitat managementul. Nu se acordă compensaţie pentru prejudiciul moral cauzat prin defăimarea persoanei juridice care nu mai are denumirea avută la momentul defăimării. Compensarea prejudiciilor morale cauzate de mass-media prin răspândirea unor informaţii de interes public care s-au dovedit a fi false sau fără un substrat factologic suficient se efectuează doar în cazul în care mass-media a acţionat cu rea-credinţă sau cu încălcarea altor obligaţii profesionale.*

Potrivit art. 1998 alin. (1) Cod civil, c*el care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.*

În acord cu prevederile art. 2037 Cod civil, *mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanţa de judecată în funcţie de caracterul şi gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăţie a autorului prejudiciului, dacă vinovăţia este o condiţie a răspunderii, şi de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacţie echitabilă persoanei vătămate. Caracterul şi gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanţa de judecată, luând în considerare circumstanţele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităţilor de viaţă familială şi socială, precum şi statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanţa de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obişnuit în împrejurări similare şi, pe de altă parte, ia în cont particularităţile cazului.*

Luând în considerare că prin circumstanţele descrise în cererea de chemare în judecată, reclamanţilor ***** şi ***** le-a fost adus prejudiciu onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale, evaluând informaţiile răspândite şi ţinând cont de statutul social al reclamanţilor şi rezonanţa celor descrise, instanţa apreciază că, compensaţia a câte 10000 lei este de natură să aducă satisfacţie echitabilă persoanelor lezate.

Cu referire la solicitarea reclamanţilor privind compensarea cheltuielilor de judecată instanţa de judecată relevă prevederile art. 82 Cod de procedură civilă, potrivit cărora, *cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei.*

Conform prevederilor art. 90 lit. i) Cod de procedură civilă, *din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte: cheltuielile de asistenţă juridică.*

Alin. (1) art. 94 Cod de procedură civilă prevede că*, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pârâtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.*

Conform prevederilor art. 96 alin. (1) şi (1^1) Cod de procedură civilă, *instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut câştig*

de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile. Cheltuielile menţionate la alin. (1) se compensează părţii care a avut câştig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Pornind de la temeinicia parţială a pretenţiilor înaintate, pârâta va compensa reclamanţilor taxa de stat a câte 400 lei.

Pentru justificarea cheltuielilor de judecată în legătură cu acordarea asistenţei juridice, de către reclamanţi au fost prezentate copiile ordinelor de plată nr. 748813 şi 748814 din 6 august 2021 (f.d. 38-39), potrivit cărora ***** şi ***** au achitat Cabinetului avocatului Natalia Moloşag, pentru prestarea serviciilor de asistenţă juridică, a câte 15000 lei.

Sintetizând cele elucidate şi constatate, instanţa de judecată ajunge la concluzia de admitere parţială a cererii de chemare în judecată depusă de ***** şi ***** către ÎCS „Reforma Art" SRL, fondatoarea serviciului media audiovizual de televiziune „Jurnal TV", cu privire la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale, cu obligarea pârâtei să dezmintă relatările false şi defăimătoare, răspândite în privinţa lui ***** şi *****, prin difuzarea investigaţiei „Averi şi interese ascunse la IP Dubăsari" (00:00 min – 18:53 min) şi redifuzată conform grilei de emisie, cu titlu de ştire în cadrul buletinelor informative ale postului de televiziune „Jurnal TV".

În conformitate cu prevederile art. 94 alin. (1), art. 96 alin. (1) şi (1^1), art. 238-241 Cod de procedură civilă, instanţa de judecată

h o t ă r ă ş t e:

Se admite parţial cererea de chemare în judecată depusă de ***** şi ***** către Întreprinderea cu Capital Străin „Reforma Art" Societate cu Răspundere Limitată, fondatoarea serviciului media audiovizual de televiziune „Jurnal TV", cu privire la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale.

Se obligă Întreprinderea cu Capital Străin „Reforma Art" Societate cu Răspundere Limitată (cod fiscal *****), fondatoarea serviciului media audiovizual de televiziune „Jurnal TV", să dezmintă relatările false şi defăimătoare, răspândite în privinţa lui ***** şi *****, prin difuzarea investigaţiei „Averi şi interese ascunse la IP Dubăsari" (00:00 min – 18:53 min) şi redifuzată conform grilei de emisie, cu titlu de ştire în cadrul buletinelor informative ale postului de televiziune „Jurnal TV".

Se obligă Întreprinderea cu Capital Străin „Reforma Art" Societate cu Răspundere Limitată (cod fiscal *****), fondatoarea serviciului media audiovizual de televiziune „Jurnal TV", să prezinte lui ***** şi ***** scuze publice pentru răspândirea în spaţiu public a informaţiei false şi defăimătoare.

Se încasează de la Întreprinderea cu Capital Străin „Reforma Art" Societate cu Răspundere Limitată (cod fiscal *****) în beneficiul lui ***** (cod personal *****) suma de 10.000 (zece mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral şi cheltuielile de judecată constituite din taxa de stat în mărime de 400 (patru sute) lei, şi cheltuieli de asistenţă juridică în mărime de 15.000 (cincisprezece mii) lei, *în total suma de 25.400 (douăzeci şi cinci mii patru sute) lei.*

Se încasează de la Întreprinderea cu Capital Străin „Reforma Art" Societate cu Răspundere Limitată (cod fiscal *****) în beneficiul lui ***** (cod personal *****) suma de 10.000 (zece mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral şi cheltuielile de judecată constituite din taxa de stat în mărime de 400 (patru sute) lei, şi cheltuieli de asistenţă juridică în mărime de 15.000 (cincisprezece mii) lei, *în total suma de 25.400 (douăzeci şi cinci mii patru sute) lei.*

În rest, cererea de chemare în judecată se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Chişinău în termen de 30 zile de la pronunţare prin intermediul Judecătoriei Chişinău, sediul Centru.

Preşedintele şedinţei,
judecător *Eugenia Culinca*